

TURCZI ISTVÁN

Üresség (Elégia a másnapért)

*„Ki fénybe lép magányosabb magánál”
(Borbély Szilárd)*

Az Énből mi lenne, ha nem sok-sok énből volna
A sokból mi lenne, ha Egy volna a sok
Sok egyből egy is sok
Sok ismeretlenes egyetlen,
egyenegy, a Leg
Egyből sok lenne
És azonnal nem én lenne
És nem figyelne rám
És sípolni kezdene, mint teafőző a gázrezsón

Számolni kell a reggelekkel

Most A mostban
A gőzölgő mostban
Konyhám közlekedő edényei közt
Elmosatlan napok Odakapott tej
Kávézacc Foltos terítő Kiflimaradék
Felbontatlan gázszámlák Hivatalos értesítés
Akár a teafilter, lóg belőlem az idő a gőzölgő
mostban Három cukor Fél citrom Sütemény
Azt rágcsálom Anyám sütötte Finom
és ártatlan ízű Egy kisfiú van belesütve
Aki én Aki én Aki én vagyok
Hol az újság A sportoldalon kezdem
Neymar Messi Az isteni Cé
A magyar foci megint szép lesz
Nem szokásom szabadulni szokásaimtól

Az én reggelem nem más A ház Az utca
A kert A kerítés A nyírfák A sok tömör fenyő
Egy az én kertemben áll Átrendezem a fákat
Több madár jusson a fenyőre
Közben surrog, surrog a fény szövőszéke
De a madarak ma némák
Nem mondanak nemet Se igent
Megtartják maguknak érvelésüket
Az én reggelem nem más Eltévedt illat
Vízzel birkózó láng Araszolás
Fel az ágyból Fel a székből Fel a lépcsőn
Araszolás Fel egészen a száj padlására
Kicsit ragad a süti Elfelejtettem hűtőbe tenni
Iszom rá teát Mindig teát iszom
Ma sem főzünk kávét Ma sem
Az én reggelem nem más A dombok fent
Lent a kaktuszaim Kaktuszok nélkül nem élet
az élet Fent és lent Lent és fent
A látvány hűlt helyén Lent és fent között
Ahol fű leng át a búcsúzásokon
Ahol gondolatban mindig kicserélem
az isten alakját
A közöttben,
ahol távolság néz nagy üres szemekkel,
és a fény súlya angyalokban mérhető
Ahol az árny rávésődik az árnyra
És a világosság, mint finom por,
szállingózik be az ablakon
Az én reggelem Az én reggelem
nem más, mint az iszonyú kezdete

Várok Várás van
Átfolyik rajtam az idő
Szálanként szakadnak szét a színek
A bent, a kint is lepkeárny
Üres a pohár Nagy a csend

A csend akár egy nagy, üres pohár
Nem akarok nem akarni De hiába
Nincs akarat a tagjaimban
A jelenlét pusztá váza,
ami belőlem megmaradt
Állok a kövön Magam is kő vagyok
Kő kövön